
Kántor Péter

HA KÉRDEZEL

I

Sötétben tapogatózva rohansz egy egész életen át,
ismersz pár utcát és a ködben is sejtod a víz vonalát.

Átnézel szembe, odaát az már egy másik világ,
a szomszéd mosolyog épp, de te nem látod, benne mi rág.

Agyad mindegyre az ismeretlen részletek után kutat,
de ha kérdezel, „Nicht vor dem Kind!”, ajtókat csapkod a huzat.

Lenne másképp, osztanál magadra dicsőbb szerepet,
nem hagynád így szégyenszemre vakoskodni a gyereket.

Most bármerre mész, völgyúton, szakadék szélén kőperemen,
játsszik veled a táj, hinta-palinta, hályog a szemedben.

Szegény Dagadtlábra emlékszel, lelkes-ártatlanul ahogy lépeget?
Nem ő választotta magának a furcsa „véletleneket” meg a géneket.

Mégis mit szívott a fiú! És mégis: Nem lett volna-e jobb nem vakon?
Bocsáss meg, Papa, mondta volna, vagy ugorj te ki az ablakon.

II

Mit akarsz tudni? Mi az, amire úgy vágysz, mint briliánsra a nő?
Miert nincs türelmed kivárni, amit elhoz úgyis, amikor eljön az idő?

És leteszi elébed és kibontja lassan-lassan a csomagot,
vagy rád zúdítja mint a zivatart, nem kérdeve, akarsz-e vagy nem akarsz.

Látni szeretnél, tovább, mint az orrod hegye, de megbocsáss,
nincsen az orrod hegyén túl neked bizonyosságod semmi más.

Szeretnél persze több beleszólást, születnek nagyívű terveid,
örökké tart a te vállalkozásod, s ha nem, az utókor majd megsegít.

De mit akarsz tudni még? A sarkon túl hogy hol a forrás, a legelő?
Hogy vegyél-e a télre ruhát vagy már ne? Hogy van-e taktika megfelelő?

És vajon te jobban járnál-e Jeremiással, mint Sedékiás? És talán a siralmak nem szaporodnának úgy tovább az Úr asztalán?

S a véletlent se feledd! Hiszen e cérnaszálon lóg mindig a Sybilla feje. Mit mondhatna neked? Hogyha felkel a vak nap, *te ne félj menni vele!*?

III

Sötétben tapogatózva úgy vágysz, mint briliánsra a nő, ismersz pár utcát és a ködben is sejtéd, a víz az idő.

Átnézel szembe, odaát kibontja lassan-lassan a csomagot, mosolyog rád, nem kérdeve, akarod-e vagy nem akarod.

Agyad mindegyre kutat tovább, de megbocsáss, ajtókat csapkod a huzat, bizonyosságod semmi más.

Dicsőbb szerepet szeretnél persze, születnek terveid, nem hagynád a gyereket, vállalkozásod majd megsegít.

Most bármerre mész, szakadék szélén forrás, legelő, játszik veled a táj, van-e taktika megfelelő?

Szegény Dagadtlábra emlékszel, ahogy lépeget talán, nem ő választotta a géneket az Úr asztalán.

És mégis!... – e cérnaszálon lóg mindig a feje. Ugorj, hogyha felkel a vak nap, vele!

MÓRICZ VIRÁG NAPLÓJÁBÓL (I)

Kedves Naplóm... – ki ne ismerné ezt a kezdetét? De téved, aki azt hiszi, anyámé is így kezdődött. Neki nincs Naplója. Ő dátummal ellátott feljegyzéseket írt, mint az apja. Tudatosan vagy ösztönösen, arra már nem kapunk választ.

Hét évvel anyám halála után – egy kedves fiatal barátja unszolására – nézegetni kezdtem a rám hagyatékkolt papírhe-

gyet. Amikor megörököltem, volt ebben minden: újságkivágások, tűzbe való csomagolópapír, mindenféle odakeveredett fecni, fényképek, folyóiratok és persze írások. A folyóiratok Kárpátaljára utaztak, a fölösleges papírok a cserépkályhába, az írások meg dobozokba, mindenféle elrakosgatva, ahol volt hely, és várták sorsukat. Most jött el az idejük.